

CO DOKÁŽOU STROMY...

Od posledního čísla Twisteru to u nás vypadalo na tichou domácnost. Nevěštlavu se uraženě válí na monitoru a vrčí něco o neschopných amatérech. Máma vztekle buší do počítače a brble něco o zlo-myslných potvoračích.

Už se zdálo, že nám to vydrží dlouho. Až jednou se máma s Helou vydaly do města a přinesly domů - jak už tak posbírají kdeco - dlouhé tmavě hnědé stočené lusky, které našly pod nějakým stromem u Janáčkova divadla. Doma se povrtaly v moudrých knihách a přišly na to, že lusky jsou ze stromu zvaného dřezovec trojtrnný, latinsky *Gleditsia triacanthos* L, z čeledi motýlokvetých. Protože jeden lusk byl poškozený, vyloupala z něj máma deset světle hnědých semínek podobných dýňovým, ale hladkých a se zakulacenými okraji. A protože je od přírody nenechává, strčila semínka do vody a vodu na topení. Za den je s topení stáhla a nechala je stát na okenním parapetu, třetí den pak slila vodu a semínka několikrát denně navlhčila, aby nevyschla.

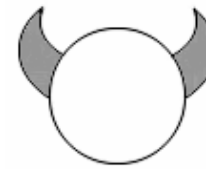
Po třech dnech to vypadalo, že se tři semínka zkazila. Zvětšila svůj objem asi o třetinu a objevily se na nich tmavší mapy. Ostatní semínka se tvářila naprosto netečně.

A pak z toho největšího semínka vykoul klíček. Máma s rychlostí naprosto sobě nevlastní oprášila květináče a přestěhovala semínko
(pokračování str. 2)

OBSAH

Co dokážou stromy...	1
Jarní obřady	2
Uzemnění	3
Co dělali špióni ve štatlu	4
Zprávy	5
!TMOU	6
Březnová výprava	8
Jak lze pomoci dravým ptákům	10
Tábor... ..	11
Závěrmík	12
Program	12
Příloha	Zvířata střední Evropy II.

TWISTER

do květináčku s hlínou vsterilizovanou v troubě a šupla ho na okno. Druhý den provedla totéž další dvě zvětšená semínka a skončila rovněž v květináčku na parapetu. Ostatní semínka se ani po týdnu nedala přesvědčit k tomu, aby se změnila, takže po 10 dnech putovala do kompostu (tuším, že z něj bude brzy kapesní arboretum).

Zato tři semenáčky na okně se činily. A pak se to stalo...

Jednou máma došla do kuchyně a vidí Nevěšhlavu, jak sedí u semenáčků a dýchá na ně. Cosi jim brblal a mával kolem nich rukama. Napřed si myslela, že jim chce ublížit, ale včas si uvědomila, že Nevěšhlavu má slabost pro všechna zvířata (v létě se se psem vyhříval na dvoře, občas s námi jezdí na koni uvelebený mezi ušima koně v hřívě, teď v zimě si často hraje s činčilami) a rostliny (celou zimu pečuje o truhlíky odložené v zahradní místnosti a bdí nad zahradou) a že semenáčky možná kvůli jeho péči tak vydatně rostou a prospívají. A tak se po špičkách odplížila, aby Nevěšhlavu nerušila...

Když pak z misky plné maličkých semínek pavlovnií, která se tři týdny ani nehnula a už by na tom kompostu skončila taky, kdyby mámě nebylo líto jejich hlíny, vykroukla dobře stovka mrňavých zelených drobečků (kam jen to všechno dáme...), Nevěšhlavu se vzdal teplého monitoru a přestěhoval se na studený okenní parapet. Kupovidu mu ani nevadí, že se občas popíchá o dvě zatím malé araukárie (blahočet čilský, až 50 m) a že se kvůli truhlíku se zelkovami nemůže ani pořádně natáhnout, o chundelaté pažitce pod hlavou ani nemluvě. A tak ti dva našli společný zájem. Trojice gleditsií už má každá šest pravých lístků a každý den se vytáhne dobře o půl centimetru. Nevěšhlavu u nich tráví značnou část dne, přestože je na okenním parapetu dost chladno. Máma tam jakoby náhodou zapomněla starou vlněnou

deku... Jen tak na okraj - taková gleditsie se dorůstá až 40 m. A u nás je jí, dokud je mladá, v zimě poněkud chladno (stejně jako pavlovniím a araukariím). Má-li vyrůst, musí se prvních několik let pečlivě chránit před mrazem... Zvládneme to? Pomůže-li nám Nevěšhlavu, pak určitě...

Sisi

JARNÍ OBŘADY

Úctu k ohni jakožto očišťujícímu elementu můžeme najít prakticky ve všech kulturách světa a prováděné obřady si často bývají ve svém základu velice podobné, i když se v provedení a vnější podobě mohou navzájem značně lišit.

Vydejme se teď na kocábce své představivosti daleko na východ, do země, ze které před staletími přišli naši předkové při stěhování národů. Vydejme se do jedné z kolébek dávných kultur, Indie ...

Svatí lidé zde zapalují posvátný oheň zvaný Havan. Bývá obětován bohu ohně Šrí Agnimu, ale může být obětován kterémukoliv jinému božstvu. Pro Havan se nikdy nepoužije ohniště, které sloužilo jinému účelu. Buď se Havan zapálí v ohništi zvlášť pro něj určeném nebo se vytvoří nové. Ohniště je patřičně vyzdobené, na rohových kamenech bývá ovoce a vonné tyčinky a bývá zde rovněž červenou pastou z kumkumu (prášek z kořene jedné z barvířských rostlin) a vody namalována svastika jakožto dávný symbol příznivosti (tento symbol byl za

II. sv. války zneužit Hitlerem a ve své obrácené podobě nechvalně proslul jako hákový kříž. Jak je vidět, všechno se dá obrátit v opak).

Celý obřad má dvě hlavní části. První část je určena k tomu, aby se člověk patričně naladil, usmířil a naklonil si božstva a probudil v sobě všechny své nejlepší vlastnosti. Druhá část obřadu využívá očištné vlastnosti ohně jako zahřívajícího elementu spalujícího všechny negativy z minulosti jak jednotlivých osob, tak skupin, státu či národu (zlovyky, naučené reakce, vytvořené představy, modely chování, ..., ale i nemoce, špatné vlastnosti, nečisté vztahy mezi lidmi, ...).

Při zapalování a v průběhu Havanu účastníci obřadu odříkávají mantry, což jsou speciální věty popisující vlastnosti (napr. věčnost, láska k oddaným, ochrana oddaných, ničení nečistých sil, ...), božstva (inkarnace, Boha, vyšší existence,...), a tím se tyto vlastnosti probouzejí v nich samých ... Člověk je odrazem svého stvořitele a je pouze na něm, jak moc nechá vlastnosti stvořitele v sobě projevit. Spojení se stvořitelem - jóga a plné projevení jeho vlastností je nebo alespoň na počátku bylo cílem všech duchovních směrů. V Indii jsou si tohoto nejvyššího cíle, kterého může člověk v životě dosáhnout, stále všichni vědomi.

Při přikládání je ohni nabízeno ghí (přepuštěné máslo) a med a během celého obřadu rýže jako čistý přírodní produkt, který během svého růstu na sebe neváže nic špatného. Rýže bývá smíchána se speciálním kořením (Havan Samagri). Zvláště ve druhé části obřadu se rýže využívá k vyvázání negativní energie, kterou má oheň zničit. Jeden ze způsobů nabízení rýže je následující: rýže se vezme do špetky, zvedne se podél levé části těla od pasu až nad hlavu a tam se s ní udělají tři vodorovné kroužky. Se slovy „Óm swaha“ (něco ve smyslu „Odevzdávám“) se potom hodí do ohně.

Podle původních indických tradic je Havan mimo jiné i součástí svatebního obřadu. *Rosťa*

A ještě můj dodatek k tomu:

Účelem každého obřadu je malinko ozvláštnit chvíli a alespoň nepatrně ji povytáhnout z nudné hladiny všednosti, přimět člověka zastavit se a na chvíli zapřemýšlet o věcech, na které si jindy ani nevzpomene, podpořit touhu stát se lepším ...

Na to, aby obřad tento účel splnil, musí být alespoň trochu tajemný, ale při tom musí být účastníkům srozumitelný. Musí být brán vážně (stejně tak cizí obřady se nemají zesměšňovat) a účast na něm musí být dobrovolná. Žádný obřad by neměl být vykonáván ze setrvačnosti, bez vědomí toho, proč je vykonáván.

Blíží se nám období pálení čarodějnic. Je to období, kdy jaro už definitivně převzalo vládu nad probouzející se přírodou. Je to také začátek jediného měsíce v roce, kdy dávný zemědělec (od počátku zemědělství u nás až do 18. století, i déle) na jedné straně už netrpěl hladem a zimou, všechny jarní práce měl hotové (musel mít, jinak by nepřežil) a ještě nemusel pracovat na sklizni úrody. Pro dávné obyvatele naší země to bylo jediné období roku, kdy si mohli být téměř jisti tím, že přírodní síly pracují pro ně a ne proti nim. Nejlepší příležitost k tomu, aby se člověk mohl zabývat také sám sebou i jinak, než aby si jen kladl otázku, zda přežije do dalšího dne. Jediné období, kdy zlé síly byly natolik oslabeny, že bylo možno se jim postavit...

Nechám na rozhodnutí každého z vás, zda si vyberete české čarodějnice, indický Havan nebo jakýkoli jiný obřad nebo jestli se rozhodnete, že nic podobného podnikat nebudete. Ty, kdo mají zájem, zvu na pálení čarodějnic s Novou zemí. Co společně vytvoříme, nevím. To se ukáže až na místě. Jen doufám, že to nikomu neuškodí a alespoň někomu prospěje.

Piff

UZEMNĚNÍ

Šmudla: „Pavčo, mě při psaní požahala nějaká kytky! Tady do dlaně a bolí to!“ - Pavča, mírně vyděšená představou nové mutace masožravek či trifidů: „A co to bylo?!“ - „To nevím, ale byly to takové lístky...“ - Po chvilce hledání Pavča našla mladé kopřivy.

CO DĚLALI ŠPIÓNÍ VE ŠTATLU

„To nemá pravidla! No a co s tím jako budeme dělat!? To máme řízt do šaliny, zaťukat na řidiča a ptat se, jestli nemá pro nás zprávu? Jak se to vlastně hraje? Můžem se ptát i policajtů? A kde je vlastně sraz? Vona je v Brně nějaká Alfa pasáž? Kde to je?“

Právě jste dočetli stručný výcuc z toho, co se ozývalo klubovnou, když jsem rozdál pokyny k sobotní hře. V textu, který zabíral asi tak stránku, bylo zahájení hry popsáno následovně:

„ V sobotu 17. 3. 2001 v 9:00 a 9:08 odjíždí čtyřka z Malinovského nám. směrem na Komenského nám. (směr Masarykova čtvrť), v 9:06 odjíždí čtyřka z Komenského nám. na Malinovského nám. (směr Obřany). Tyto spoje mezi uvedenými stanicemi povevou mrtvou schránku se zprávou.“

Docela rád bych býval byl u toho, co se dělo po zbytek týdne po městě. Podle toho, jak to vypadalo v klubovně, mám dojem, že Telecomu stouply koncem týdne tržby. Co jsem mohl sledovat, tak Riči s Lenkou si domluvily sraz tak, aby do čtyřky nastoupily pokud možno ještě dřív, než tam někdo dá zprávu. Katka zase objela půl města a opsala stoh jízdnic rádu, aby byly s Liškou včas na místě a nemusely se nějak složitě scházet. Následně mi zabavila slovník brněnského hantecu. Nejkomplikovanější domluvu měla asi skupina ve složení Myška, Andy, Dan a Marek, která nevěděla, jestli bude jako dvě skupiny, nebo jako jedna, protože Marek se měl až ve čtvrtek dovědět, jestli jde s námi hrát nebo jestli má zápas.

Já jsem se mezi tím bavil vyráběním mrtvých schránek, kopírováním a stříháním zpráv, zkoušením vysílaček pro organizátory, kreslením grafikonu vybraných spojů MHD, ukecáváním majitele starožitnictví, aby nám dal zprávu do výlohy (nakonec byla v knihkupectví) a dalšími drobnostmi. Hanka pekla čínské koláčky nadívané čokoládou a rébusem. Pavča se neprozřetelně ozvala, že už je jako z lyží doma a rovnou dostala za úkol vyrábět myši ...

V sobotu ráno si Dáša s Pavčou začaly posílat šalinama mrtvé schránky, Věra s vysílačkou a krabici speciálně nadívaného pečiva obsadila pasáž Komerční banky, Miloš se v roli ná-povědy usadil na Špilberku a já jsem šel dát zprávu do přízemí Vágnera a cestou poslal do háje pár pochybných existencí dožadujících se drobných. Očekávání vypadalo dramaticky. Na Českou dorazila čtyřka a z ní se vyhrnulo nenápadně se tvářící klubko. Když odjížděla, postřehl jsem nenápadnou krabičku od čaje za zadním sklem. Vypadalo to, že všechno klapě. Za chvíli Věra vysílačkou hlásila, že prošlo 13 dětí a celá banda že zmizela směrem na Českou. Pak to komentovala, že málem nestačila prodávat. Situace se nám začala lehce vymykat. Městem se nepohybovaly dvojice, ale shluk využívající kolektivní inteligence.

V obavě před přílišnou obtížností rébusu jsem do zapečené zprávy umístil ještě náповědu o výrobě klíčů. No samozřejmě, že znalcům města stačilo trošku se zamyslet a nemuseli nic luštit. Pavča, která měla za úkol zrušit zprávy v šalině a instalovat schránku na Parnas, neměla šanci stíhat, zvlášt' když se dostala mimo dosah vysílačky. Musela

Špión servis, spol. s r. o.
Naše agentura dodává:

- potřeby pro tajné agenty
- vybavení špiónážních agentur na klíč
- odposlouchávací a sledovací zařízení
- tajné mapy
- státní tajemství
- vyškolené agenty

Diskrétnost, kvalita, zručnost, cena
Mnoho spokojených zákazníků (James Bond, agent W4C, insp. Clouseau, C1 5 a další).

zaskočit Věra a dát informaci per hubam. Další schránky už jsme stihli instalovat včas a hra probíhala celkem samovolně, jen o dost rychleji, než jsme čekali. S Věrou jsme na chvíli padli do rukou jakémusi anglicky mluvícímu rusko-řeckému (?) mafiánovi, který se napřed sháněl po majiteli Paláce šlechtičen s tím, že ho chce koupit, pak chtěl telefon na brněnského primátora a nakonec se tvářil, že by vlastně koupil jakýkoli dům v historickém centru Brna. Kdybychom přijali jeho pozvání na kafe, tak bychom se ho asi nezbavili ještě doted'. Neprozřetelně jsem o něco dřív odvolal Miloše ze Špilberku a ten mi za chvíli hlásil, že potkal tři holky, jak jdou nahoru. Podle popisu to vypadalo na tři Sisiny spolužačky. Poslal jsem ho samozřejmě zpátky, ale už se jim nepodařilo se potkat. V mezičase jsem zahlédl Riči, jak se shání po zbytku skupiny (tvrdila, že na ni čekají na Petrově), a Katku s Liškou, jak se snaží dovolat na tajné telefonní číslo. Za chvíli Pavča hlásila, že první skupina dorazila do pasáže Alfa. Nezbývalo, než dát na chvíli rozchod a počkat na zbytek. Sisiny spolužačky to vzaly nějakou záhadnou zkratkou, takže dorazily přes Špilberk s tím, že nenašly ani knihkupectví, ani nápovědu, ale od hlavní skupiny dostaly instrukce, kde je poslední zpráva. Nakonec dorazily Katka s Liškou, které si zaslouží mimořádné ocenění, protože jako jediné absolvovaly celou trasu samostatně a nezávisle na ostatních. Qinzy se Šmudlou k problému přistoupily značně pragmaticky a před koncem hry se od kolektivního vědomí trhly, aby dorazily jako první. Taky možnost, i když ne úplně nejčistší.

Po ukončení jsme se ve zbývajícím čase ještě chvíli pokoušeli navigovat vysílačkama po městě. Opět jsme měli možnost si vyzkoušet, kde má technika své meze a jak je občas docela těžké popsát někomu cestu i ve známém terénu.

Co říci závěrem? Uznávám, že hra byla dost lehká pro ty, kdo s námi už nějaký čásek jsou. Příště přitvrdíme a třeba to zkusíme i v terénu, jak se dožadoval Marek. Chybou bylo i to, že na začátku nebyl úkol, který by „rozbil startovní pole“. Poučení pro příště. Už mám jeden hodně „hnusnej“ nápad. Na druhou stranu byla ale hra tvořená pro dvojice „domácích pokročilých“ a maximálně čtveřice lidí zvenčí. Co se mi vůbec nelíbilo, bylo to, že na kontrolu na telefonu volala jen Katka s Liškou a jedno „kolektivní moudro“, které se z větší části nenamáhalo ani navenek tvářit jako několik skupin. Ti, kdo se shlukli, si hru vlastně sami zkazili. Ke své vlastní škodě. Nakonec možná není ani tak velká škoda, že hledaný poklad byl v bankovkách a sežraly ho myši...

Piff

ZPRÁVY

Po poslední březnové schůzce se objevil Roman Čihák, kterého jsme už dávno považovali za ztraceného. Vydělává si na léto a nestihá. Nicméně žije a nezapomněl na nás.

Máme IČO - 70906521, transparentní účet vedený zdarma u eBanky (číslo 4576 61001/2400, k nahlédnutí na adrese www.ebanka.cz) a kmenovou kreditní kartu na vyzvedávání peněz z bankomatu. A ani to moc nebolelo (jen jsem málem udělala scénu na finančním úřadě)!

Piff absolvoval akci HiTech u brněnských instruktorů a Dáša školení hlavních vedoucích táborů, včetně Burzy nápadů a kurzu drátkování a výroby Heronova řetězu. O dva týdny později Dáša se Šmudlou a Sisi nastudovaly na kurzu pletení košíků.

Začínáme sbírat kuličkové hry (na jarní Kuličkíadu, kterou plánujeme na příští jaro) a hry uzlovací (na příští ročníky uzlařského desetiboje Gordický uzel). Poradí nám někdo, jaký software je nejlepší na zavedení softwarové kartotéky?

Díky za nabídky starších čísel Bizoního větru - svědčí o tom, že Twister čtete...

Do budoucna: zavedli jsme s Piffem kmenovou konvenci označování sextálů. Zatímco čtvrtletí se značí velkými římskými číslicemi, budeme na označování sextálů používat malé římské číslice...

(anglicky „mravenec“)(egyptský bůh slunce)CIT (o5)^(c éně)

Co znamená ta záhadnost v nadpisu? Lamte si chvíli hlavinky. Prozradím jen tolik, že tým Antracit se vydal již podruhé do nástrah nočního Brna a jižní části Moravského Krasu. Zúčastnili jsme se noční hry !TMOU II. Tentokrát v plném počtu (Piff - tiskový mluvčí, Bob a Čenda - mozkový trust, Pavča - tmel týmu a opora mozkového trustu, Věra - tichá voda, co v pravý čas břehy mele). Navíc ještě v Americe držel palce Michal.

Hra začala v pátek 30.3.2001. Okolo jezírka na Kraví hoře se shromáždil dav asi 100 lidí napjatě očekávajících, co se bude dít. Dalšíh asi 400 lidí bylo strategicky rozmístěno opodál. Atmosféra houstla, napětí rostlo. 18:25 začal v díře pod dlaždicemi pípat budík. Nastala nepředstavitelná tlačenice. Ještě než utichla, zaslechl jsem, jak někdo vedle mne předčítá instrukci, že hra má asi 15-20 stanovišť a první zpráva, že je umístěna v odpadkových koších nahoře mezi lavičkami. Babičky venčící pejsky se asi dost divily, když několik set lidí začalo prohledávat odpadáky. V jednom z nich bylo podezřelé množství zalepených obálek s potíštěným papírem, který prošel skartovačkou. Nezbylo, než začít lepit proužky dohromady. Zpráva udávala azimut a vzdálenost od bodu 0800/123410. Telefonickým dotazem na operátora infotextové služby Pavča zjistila, že výchozí bod je E banka na rohu Masarykovy a Jánské. Kýžený cílový bod byl pomník Raduita des Souches na Špilberku. Čtyřka odvezla prvních několik týmů k Červenému kostelu.

Ze záhadně vypadající soustavy čísel, teček, čárek a pomlček se nakonec vyklubaly souřadnice x, y bodů, jejichž spojením jsme získali obrázek krokodýla (tedy brněnský drak). Instrukce zněla: „Sakrální stavba 800 m na východ.“ Z mapy jsme přišli na to, že je to kostel na Křenové. Park pod Špilberkem se hemžil usilovně lušticím skupinkami.

U kostela na Křenové byl odkaz na zamřížované okno na sousední škole. Organizátoři měli pravdu, když tvrdili, že hra prověří všechny naše schopnosti. Na papíře bylo pár čísel a hromada notových záznamů. Bob s Pavčou si začali popiskovat a pobrukovat, nám ostatním nezbylo než čekat, co z toho vyleze, a následně odpočítávat písmenka písničkových textů.

Za chvíli jsme šli na nádraží hledat agenta se zásilkou. Agentu jsme našli, ale sami jsme se málem poztráceli jeden druhému. Měli jsme cédéčko, na kterém jsme viděli jen malinký proužek nahané stopy. Zajeli jsme k Čendovi na počítač. „Skal a stepí divočinou, ...“ Partyzán a ještě v poněkud obskurní podobě. To bylo jedné, co jsme na disku našli. Usoudili jsme, že bychom měli hledat někde okolo osvoboditelských pomníků. Nejbližší byl na Moravském náměstí. Tam už byly asi dva týmy, které prohledávaly pomník i jeho okolí. Našli jsme tak akorát jedny tenisky pověšené na vlajkovém stožáru. Začali jsme přemýšlet o obelisku na Centrálnce, pomníčcích v Lískovci a na Ruském vrchu, nahlédli jsme do rejstříku současných i bývalých jmen brněnských ulic. Nic rozumného nás nenapadlo. Z pětky vystoupil Radek (jeden z pachatelů hry) a ptal se nás, jak daleko jsme. Po naší odpovědi, že už jsme si poslechli cédéčko, se zatvářil jak hrad v Karpatech a zmizel ve tmě. „...s puškou v ruce, s ohněm v srdci, ... partyzán ..“ A pak mi v hlavě sepnul kontakt. Brno neosvobodili žádní partyzáni, ale řádná armáda. Skoro výhradně záležitostí partyzánů bylo SNP, okolo těch pušek na pomníku denně chodím a Radek přijel od Černých Polí.

V tichosti jsme odjeli na náměstí SNP ke kinokavárně. Dopis příbuzné do Ameriky nás zavedl do Krpole, kde jsme mezi ulicemi hordy příznivců Jana Žižky a českého buditele našli telefonní budku trošečnicka (plakát na film), dřezy i planetu (hotel Merkur) a hospůdku točící Starobrna. Úspěšně jsme došli na lávku nad dálnicí a kolejemi. Zpráva v odstaveném železničním vagónu zněla: „Turistická žlutá značka“.

Začali jsme hledat žlutou značku, která by vedla někam do Krasu. Někde u Řečkovic jsme na ni narazili. Čenda se zkusil kouknout na její začátek, udivil nějaký tým jdoucí opačným směrem a vrátil se s tím, že nic nenašel. Předběhla nás nějaká skupina, která se tvářila, že

jde na jisto. Vyrázili jsme po žluté do Soběšic s tím, že se budeme dobře dívat, jestli nenajdeme něco po cestě. Nenašli jsme. V Soběšicích jsme bez kladného výsledku prohledali autobusovou zastávku a vydali jsme se k další na opačném okraji. Na vrcholu kopce v lese mezi zahrádkami jsme našli vrcholovou knihu a další zprávu. Bylo půl jedné ráno a byli jsme druzí. Čtvrt hodiny před námi tudy prošel tým Borci.

Vzali jsme si lístek a mazali jsme pryč. Text zprávy nás varoval před nadměrným množstvím kyslíku v okolí a špatnou odolností papíru proti vysokým teplotám. Bylo jasné, že papír je nutno opatrně zahřát, aby se objevil skrytý text. Pomocí svíčky, alobalu z čokolády a trochy šikvosti se nám podařilo vyvolat nápis „D. J. Kašpar“. Studánka pojmenovaná po pánovi tohoto jména je nedaleko Soběšic. V nočním autobusu se potkaly tři týmy. Dva vystoupily k údivu ostatních cestujících u lesní školky a jeden odjel neznámo kam. Našli jsme studánku a chvíli jsme zápolili s početní úlohou o farmáři, mnoha pytlích obilí a vážení. Když jsme se dopočítali výsledku, získali jsme azimut a vzdálenost k vrcholu kopce na protějším břehu Svitavy. Sešli jsme do údolí k řece, tam jsme potkali opět Radka. Tentokrát si ždímal oblečení, přehraboval ohromnou hromadu věcí v autě a říkal něco o tom, že voda je pořád ještě studená. Po odpovědi na otázku, kdo jsme, zkonstatoval jen, aha, tak vy jste ten slavný Antracit, a prozradil nám, že chvíli před námi tudy prošla ABPOPA (Aurora). Rozhodli jsme se, že brodit nebudeme a raději jsme si trochu zašli po mostě.

Na vrcholu kopce byla na křižovatce zpráva obsahující dlouhý citát z Racka od R. Bacha a sdělení, že klíč najdeme u Památníku lesa. aa bb cc dd ee nám moc neřeklo. Sebešilenější kombinace slov a písmen nedávaly smysl. Až když jsme se potřetí vrátili ke klíči, tak si Čenda všiml, že vždycky jedno z dvojice písmen je jakoby nedotisklé. To, co jsme považovali za chybu kopírky, se stalo klíčem k šifře.

Najít pátý železniční most od zastávky Bílovice směrem k Adamovu už byla jen otázka toho, abychom tam došli. Začínalo se rozednívat. Pod mostem byla další zpráva. Tentokrát křížovka, jejíž tajenka nás odkázala ke zřícenině. Usoudili jsme, že nejbližší je Ronov. Odhad byl správný, takže se nám námaha vynaložená při lezení do kopce vyplatila. Šifra byla zase o počítání mnoha rovnic o mnoha neznámých, tentokrát ukrytých v podobě různobarevných geometrických tvarů. Výsledkem výpočtu byly zeměpisné souřadnice Hubertovy studánky u Babic. To znamenalo sejít zase dolů do údolí a vylézt na protější kopec.

Kus pod studánkami je asi 50 metrů dlouhá trubka. V ní jsme našli sprejem nastříkaná písmena „U KRIZKU“. Pohled do mapy a měli jsme jasno. Táhlo na devátou, když jsme vyzvedli další zprávu. Pak nás bohužel museli opustit členové našeho mozkového trustu. Nepočítali totiž s tím, že nám hra zabere tolik času, a museli stihnout vlak.

Ze změní písmen jsme pochopili, že jsme na posledním stanovišti a že máme jít do Bílovic k pomníku S. K. Neumanna. Taky nám bylo jasné, že se jedná o nějakým způsobem posunutou abecedu a z nápovědy jsme si odvodili, že klíčem k šifře je pexeso, jehož několik exemplářů jsme nesli s sebou. Když jsme dlouho nebyli schopni nic vymyslet, vydali jsme se do cíle. Došli jsme prakticky současně ještě s dalším týmem a dozvěděli jsme se, že jsme jediní, kdo prošli všechny kontroly a že závod nám může být uznán jedině tehdy, když splníme i poslední úkol. Čas běžel... Sedli jsme v zahrádce místní restaurace ke stolku, u kterého jsme na podzim strávili nemálo času nad šifrou XYZ, a začali jsme kombinovat. Věra najednou prohlédla a pak to šlo ráz na ráz. Vyrázil jsem k organizátorům a pošeptal heslo „Bart Simpson“. Tím okamžikem jsme se stali vítězi noční hry !TMOU II a prvním týmem v dějinách hry, který dorazil do cíle v časovém limitu. Piff

Postřehy ze hry:

Bob měl pravdu, když říkal, že se nemá běhat, protože pak veškerou krev a kyslík spotřebují svaly a na mozek se nedostává. Celou trasu jsme prošli poměrně volným tempem a vyplatilo se to.

ŘL) - (↑ + X) [.] (PL) (S J)

BŘEZNOVÁ VÝPRAVA

Taky jste byli napjatí, jestli opravdu odjedeme na Ivaninu chatu nebo ne? Nicméně se tentokrát podařilo - a to díky mně. Nebýt mě, přátelé, seděli byste zase doma. Dlouho jsem zvažoval, zda jet s vámi. Nemám rád zimu, nemám rád vlhko, nemám rád kravál, nemám rád nepořádek, nemám rád provizoria. Mám rád svůj hřející monitor a svůj klid. A doteď nepochopím, proč si tak pečlivý člověk jako je Ivana nechá na svou krásnou chalupu nastěhovat něco tak nezvladatelného, jako je Nová země v počtu čtrnáct dětí a čtyři dospělí (kromě Ivy).

Nicméně stalo se. A protože mi zvědavost nedala, odvrátil jsem hrozící galaktickou bouři (viz zpravodajství TV Nova v neděli večer) a nechal se vzít s sebou.

Jak jezdí na výpravu redakční skřítki? Pravda, bylo to poněkud náročné, protože Dáša vlekla v báglu ještě vysílačky, ale nakonec jsem se uskrovnil v Šmudlině ešusu, kde to vypadalo nejbezpečněji.

Ať dělám, co dělám, nezvládám ale všechno. Špatně popsaná stanoviště na autobusovém nádraží jsem nemohl řešit, neboť jsem ještě dospával oběd. Když jsem se probudil, byla v plném proudu hra o 4. indicii pevnosti Boyard... Přežil jsem i autobus a Šmudlin neopakovatelný způsob, jakým odhazuje svůj bágl do kouta. (Cyrano by záviděl...). O večeri se se mnou naštěstí podělila Šmudla (Dáša na mě pro samé děti zapoměla). V souvislosti s večerí mě nesmírně zaujaly Vámi praktikované metamorfózy písmen při pasírování přes morseovku. Měli byste si to dát patentovat - ovšem jen tehdy, najdete-li v tom nějakou zákonitost. Já z toho vyzoroval jen to, že někteří jsou líní se tu morseovku naučit. Nebo že by na to neměli...? To asi později v řadě her ostrouhají mrkvičku...

Co mě ovšem překvapilo, byla skutečnost, že jste se dokázali relativně bez problémů uložit a ztichnout po večerce už po druhém varování. Všechna čest, rostete... Ještě několik málo století a bude se to s vámi dát vydržet... Vzhledem k tomu, že už mi sluch příliš neslouží, spal jsem spokojeně v Dášině kytaře přikryté její mikinou celou noc. K jejím a Ivaniným stížnostem na neustále se vrtící a šustící jednotlivce se tedy nemohu připojit.

Zato ten budíček... Nebudu to radši rozebírat. Nicméně na dopoledne, kdy zůstanu sám na chalupě, protože vy vyrazíte do lesa a Ivana na pokec, jsem se už docela těšil. Soudě podle zablácených bot jste se docela vyřádili a hlady jste asi taky neumřeli. Táhl z vás totiž smrad suchého lihu, takže jste si asi něco uklohnili. Ještě že jsem se předzásobil.

Když po obědě dorazili Piff s Pavčou a Sisi včetně zprávy, že Antracit vyhrál 2. kolo !TMOU, svítla mi naděje na různé rébusoviny v budoucnu. Zatímco Piff a Paff páchali azimuťák, v chalupě vypuklo pátrání téměř detektivní, a to v jízdnicích řádech. Mimochodem, kdo z vás uhádl, jak se vlastním jménem jmenoval hrdina příběhu? Očekávám Vaše odpovědi na oranžové nástěnce v klubovně do 30. 4.

Správné odpovědi samozřejmě odměním.

Co se týče azimutáku a s ním spojeného házení na cíl, stavění stanů a střílení ze vzduchovky - co je moc, to je příliš. Víckrát mě na takové vymrzací akce nedostanete. Dáša mě sice schovala pod bundu a pláštěnku, ale nic to nebylo platné, protože stáním u stavby stanu se nezahřála ani ona. Takhle na azimuták kdybyste ji vyhnali... No nic, aspoň že můj vzdálený příbuzný, bůh Slunce Helios, na chvíli vykoukl z mraků. Naštěstí jste si toho všimli a konečně mu zazpívali ranní píseň, jinak by vás v neděli asi nechal umrznout... Ovšem Pavča správně připomněla, že večerní píseň tedy čistokrevně sabotujete. Jak k tomu to Svítání přijde?

Když jsme dorazili do chalupy, byl bych vás všechny prodal za jeden teplý termofór. Bohužel, zase nic. A tak jsem vsedě na komínové rouře pomalu rozmrzal a sledoval unavené vedení a řádící děti. Musím ale přiznat, že bych do těch vašich přerostlých mrňat neřek, že zvládnou azimuták i za tmy... Hvězdičkové extempore už se konalo beze mne. Díky tomu vás taky Dáša zapoměla upozornit na spojovací článek k tomu, co vám o hvězdách pověděla na podzim, totiž na souhvězdí Perseus. Ale nemohu být všude, to snad uznáte...

Usnuli jste opět jedna radost a o stupeň lepší byl i budíček - první v historii kmene, kdy nikdo neplkal. Že by únava? Nedělní dopolední navigace byla zřejmě jen začátek daleko napínavějších her, které se líhnou Piffovi v tom zarostlém útvaru zvaném hlava.

Pobavil jsem se docela obstojně obědovou scénkou (snaha o transformaci dětí v koule) i pohledem na balení a úklid. Škoda, že se nedostalo na tu slíbenou bojovku - jako začátek to ale vypadalo slibně.

Bohužel jsem s Vámi nemohl jít k autobusu, i když jste si určitě užili víc legrace než já cestující v kytaře. Ale naštěstí už bylo dost teplo, a tak jsem vám jen držel palce, abyste se nenachladili, když jste si někteří v nestřežené chvíli namočili vlasy a trička, aby vám nebylo vedro. Jen by mě zajímalo, kam chodíte na tyhle střelené nápady. Přestože bacily nejsou můj obor, onemocněl "jen" Pepa. Jsem zvědavý, jestli ho rodiče s vámi ještě někdy někde pustí... Mít děti, asi bych dost váhal... Naštěstí mám jen vás, ale i tak si rozmyslím, jestli s vámi ještě někdy pustím sám sebe. Nejsem už nejmladší a literát už ze mě taky asi nebude, o indiánech ani nemluvě...
redakční skřítek Nevěšhlavu

Schůzka 3. 4.

- jak ukazují fotky, zkoušeli jsme obvazy a zahráli si - jako přípravu na kuličkádu příští rok - na hřišti kuličky. Slavnými vítězi se stala rodina Meluzínových - Marek mezi staršími a Andy mezi mladšími - oba vyhráli 17 kuliček a za ně skleněnku. Sláva vítězům, čest poraženým... D.

JAK LZE POMOCI DRAVÝM PTÁKŮM

Zemědělskou krajinu tvořila kdysi pestrá mozaika políček, která od sebe oddělovaly meze a remízky. Tyto plochy poskytovaly úkryt a potravu nejružnějším druhům živočichů od hmyzu přes drobné pěvce až po zvěř. Nad vším dohlíželi dravci, travou se plížily lišky a lasičky a z osamělých stromů sledovali život pod sebou dravci a sovy.

Přišel čas kolektivizace zemědělství, meze byly rozorány a remízky vykáceny, vznikaly obrovské monokulturní lány (monokulturní = oseté jednou plodinou).

To byla první velká rána pro všechno živé a druhé ještě horší na sebe nenechala dlouho čekat. Obrovské polní lány neskytaly již tak příznivé podmínky pro život všech živočichů.

Dařilo se v nich těm, kteří jsou na začátku potravního řetězce a bez dohledu dravců se přemnožují a začínají škodit na polních plodinách. Proto přišel člověk s chemickými přípravky proti hmyzu a hlodavcům, ale otrávil nejen je, ale i všechny další živočichy od drobného ptactva a koroptví, které se živí hmyzem, až po sovu pálenou a káni lesní, v jejichž potravě převládají drobní hlodavci.

O několik desítek let později přišli ochránci přírody s návrhem tzv. biologické ochrany polních kultur.

Nápad byl jednoduchý - pomoci návratu dravců, především ptačích, do zemědělské krajiny jako přirozených regulátorů drobných hlodavců a přestat s používáním chemických jedů, které ohrožují vše živé včetně člověka. Jedovaté látky se hromadí v tělech bezobratlých, hlodavců i hmyzožravých ptáků. Draví ptáci se ocitli v nejhorším postavení, protože zakončují potravní řetězec a s potravou se do jejich těl dostávají větší množství škodlivých látek. Ty, pokud nemají za následek přímý úhyn postižených dravců, způsobují jejich neplodnost.

To hlavní, co v zemědělské krajině dravým ptákům chybělo, byly remízky a osamělé stromy, které jim sloužily k odpočinku a k pozorování kořisti, některým druhům také ke hnízdění. Některé sovy hnízdí i v dutinách starých stromů, ale ty se kácí, aby nezabíraly místo mladým stromkům. Věže a půdní prostory, kde v minulosti sovy také hnízdily, se na mnoha místech neprodyšně uzavírají před invazí holubů.

Svůj podíl mají i lidé řídicí se heslem: "Co má zahnutý zobák, musí zemřít!" Přestože jsou sovy u nás chráněny zákonem a o jejich užitečnosti nemůže být pochyb, ještě dnes se setkáme se zabíjením sov či vybíráním jejich hnízd. Přitom ale potravu sov tvoří z 80 % drobní hlodavci, takže jsou pro člověka užitečné. Mimoto jsou to krásní ptáci, Jestli se nechceme chodit dívat jen na jejich vycpaniny v muzeích, měli bychom jim pomoci přežít.

Ochránci přírody přišli s nápadem nahradit alespoň částečně zeleň tzv. "berličkami", připomínajícími velké T, které - jak se brzy ukázalo - začali dravci s oblibou používat. Jsou tím nejjednodušším opatřením, kterým můžete dravým ptákům a přírodě vůbec pomoci i Vy.

Vyrobíme je z 2 - 3 m vysoké tyčoviny, na jeden její konec přibijeme příčku o délce 20 - 30 cm a síle 3 cm. Postavíme ji do připravené jámy a utěsníme kameny, nebo ji zatlučeme pomocí krátkého kolíku přibitého ze strany.

Berličky umísťujeme na dosud zachovalé meze, k melioračním skružím. V zimním období,

kdy neprobíhají polní práce, je můžeme umístit přímo do polí, ale s příchodem jara je musíme odstranit, aby zemědělcům nepřekážely.

Jak jsou berličky používány, lze zjistit přímým pozorováním nebo podle vývržků (zbytky nestrávené potravy) a trusu. Berličky je nutné často kontrolovat - stává se, že je vyvrátí zemědělské stroje, častěji je ale úmyslně ničí lidé, kteří ničí vše, co pomáhá dravým ptákům, a nechápou jejich význam.

Největší odměnou za práci je pozorování třeba poštolky obecné, jak se z berličky snaší na zem a za okamžik se vrací s uloveným hrabošem.

Jiný způsob, jak dravcům pomoci, je výroba a instalace budek. O tom příště.

(Na obrázku jedna z téměř vymřelých sov, sova hrabavá, která je předmětem širokého ochranného programu v Kanadě). Z materiálů od Děti země sestavila D.

TÁBOR...

Rok se překulil jako záplavová vlna a ze dveřmi je další léto a další tábor. Zatím jsme se tímto tématem nemohli příliš zabývat, ale už - chťouce nechťouce musíme.

Jak plánovat tábor, když nemáme ani tábořiště, ani vybavení, ani peníze, ani patřičná školení, ani dost dospělých na zvládnutí klasického čtrnáctidenního tábora? Nemáme za sebou dvacetiletou historii, během níž bychom nashromáždili potřebné vybavení (dokud ještě nebylo požadováno zákonem), absolvovali patřičná školení, vychovali si patřičné lidi a našli vhodná tábořiště. Co teď...

To první, co nás napadlo, bylo k někomu se připojit. Možností bylo mnoho, ale nejbližší je nám přece jen Liga, takže volba padla na celoligový tábor. I tam je však třeba přijet s vlastními stany, účastníci si vaří sami a program se chystá spíše pro dospělé. A my chceme vyrazit dva dospělí s 10 - 12 dětmi prakticky na 10 dní...

Druhá varianta byl putovní tábor. Protože dovolené je málo a putovní tábor první, bude jen týdenní. Podle toho, jak se podaří, budeme plánovat dále, na příští rok.

Co se vybavení týče, je většina věcí, které vozíme s sebou, stejně součástí soukromého majetku dospělých členů kmene. Ne všechno však máme, a tak nám zatím nezbyvá než obrátit se s prosbou o pomoc na rodiče, neboť *hledáme (i na zapůjčení v době od 29. 6. do 8. 7. 2001):*

- velké hrnce, nejlépe i s poklicí
- várnice na výdej nápojů (i starší) nebo čínské dávkovací termosky
- roury, litinové plotny, rošty do kamen
- velké (20 - 50 l) plastové nádoby na pitnou vodu a kanystry (10 - 15 l) na totéž
- kotel na ohřev užitkové vody na pevná paliva
- jakákoliv menší starší kamínka/sporák (nepotřebujeme nutně, ale mohou se hodit)
- petrolejové lampy
- starší stany, cely na zakrytí skladu apod.

Podobně by nám velmi pomohly kontakty na jiné dětské/sportovní oddíly či na jakoukoliv složku vojska/policie apod., schopné nám půjčit, případně odprodat staré hangáry a jiné užitečné předměty.

Díky za pomoc.

D.

PROGRAM

10. 4. 01 - **GORDICKÝ UZEL** - uzlařský desetiboj - zkouška uzlovacích dovedností pro všechny naše děti. Že je uzlování otrava? Ne u nás. Těšte se na uzlovací Kimovku, na živé lano nebo na „úsporné uzlování“. Možná přijde i pozvaná Wakiela (kouzelník určitě ne).
21. 4. 01 - 8:45 začínají dvě naše hlídky na **SETONOVĚ ZÁVODĚ** na Říčkách u Muchovy boudy. Celý kmen jim bude držet palce a pozorně se dívat, neboť příští rok už se závodu zúčastní i letošní nováčci.
29. 4. - 1. 5. 01 - **JARNÍ PUŤÁK, PÁLENÍ ČARODĚJNIC A KMENOVÝ SNĚM** - v nádherném prostředí Lipnice a Stvořidel na Sázavě. Účast slíbil i pan Sviták. Kdo se ještě připojí?
8. - 9. 5. 01 - kdo chce, může s námi zajet do arboreta nad Bílovicemi, kam nás na **JARNÍ BRIGÁDU** na pomoc stromům zve kmen Wallowa
12. 5. 01 - **VĚDECKÁ EXPEDICE** po moravských řekách
13. 5. 01 - sportovně-dobrodružná **PRÉMIOVKA** - sežeňte si včas cyklistickou helmu!
25. - 27. 5. 01 - **LIGOVÝ SNĚM** na Malém Waldenu a/nebo **BAMBIRIÁDA** v Brně.
2. - 3. 6. 01 **STOPA ČERNÉHO VLKA** - účast na závodech pro děti pořádaném na Malém Waldenu kmenem Wallowa (nevím, proč zrovna tuto akci Nevěšhlavu z minulého Twisteru eliminoval)
16. 6. 01 - **PRÉMIOVÁ JEDNODENKA** na závěr prvního roku činnosti
30. 6. - 8. 7. 01 - **CELOLIGOVÝ TÁBOR** v Křídě u Tábora
- cca 18. - 26. 8. 01 - **PUTOVNÍ TÁBOR** po vlastech českých
4. 9. 01 - **PRVNÍ SCHŮZKA** druhého roku činnosti, opět v klubovně...

ZÁVĚRNÍK

Tak konstatuju na základě provedeného průzkumu, že naše děti přílohy o šifrování nečetly. Tož to tu pro vás, svišťata, něco mám. Až to vyluštíte, můžeme pokračovat v naší hře Pevnost Boyard...

P† INDCE ~~PI~~(III - K) BOy NÍ:

~~KX~~ 2. ©C - (SLI), (J - C)ηJ, WRNκ, W(FRM),

(TITO)κΛ, TЯ (~~ϑ~~ - K), CI + (Θ - LJ)K, J(~~KAN~~ - E)KO, (ATAK)Sκ.

(~~AN~~OJ)3 2M + N.

Váš redakční skřítek Nevěšhlavu

TWISTER č. 04/ročník 01 - měsíčník kmene Ligy lesní moudrosti Nová země Brno (reg. č. 613, IČO 7090 6521), kontaktní adresa: Tomášková 7, 615 00 Brno, fax 05 4524 5842, mail senta@petrova.cz, www.volny.cz/novazeme, určený pro vnitřní potřebu kmene a informování osob kmeni blízkých o jeho činnosti. Neprodejné. Vychází v nákladu 50 výtisků v elektronické i papírové formě **10. 4. 2001**. Odpovědný redaktor: Dagmar Petrová, redakční rada: Vlastimil Piff Hanuš, Hana Hanušová, Pavla Pavča Maarová a redakční skřítek Nevěšhlavu (ten hlavně). Tiskové chyby a omyly vyhrazeny.